

- władze te zobowiązane są do wysłuchania podmiotów gospodarczych, wobec których środki te zostały zastosowane, chyba że ze względu na skalę zagrożenia dla środowiska naturalnego konieczne jest natychmiastowe podjęcie działań przez właściwe władze;
  - władze te winny także zachęcać w szczególności osoby, na których terenie będą realizowane środki zaradcze, do przedstawiania swoich uwag, które zostaną uwzględnione, oraz
  - władze te winny uwzględnić kryteria wskazane w pkt 1.3.1 załącznika II do dyrektywy 2004/35 oraz wskazać w swej decyzji powody uzasadniające dokonany wybór, a także, w stosownym wypadku, okoliczności, które pozwalają uzasadnić, że przeprowadzenie szczegółowej analizy w oparciu o te kryteria było niecelowe lub niemożliwe, na przykład ze względu na skalę zagrożenia dla środowiska naturalnego.
- 2) W okolicznościach takich jak rozpatrywane w postępowaniu przed sądem odsyłającym dyrektywa 2004/35 nie sprzeciwia się obowiązywaniu przepisów krajowych, które umożliwiają właściwym władzom uzależnienie wykonywania przez podmioty gospodarcze, których dotyczą środki zaradcze w dziedzinie środowiska naturalnego, ich prawa do wykorzystywania terenów od wykonania robót nakazanych przez te władze, i to nawet jeśli wspomniane środki nie dotyczą bezpośrednio tych terenów ze względu na fakt, że zostały one już wcześniej poddane rekultywacji lub nie były nigdy zanieczyszczone. Jednakże przepisy takie winny być uzasadnione celem, jakim jest zapobieżenie pogorszeniu stanu środowiska naturalnego tam, gdzie wspomniane środki są wdrażane, bądź — zgodnie z zasadą ostrożności — celem zapobieżenia wystąpieniu lub ponownemu pojawieniu się innych szkód w środowisku naturalnym na należących do tych podmiotów gospodarczych terenach, przylegających do całości brzegu morskiego, którego dotyczą środki zaradcze.

(¹) Dz.U. C 301 z 22.11.2008.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 11 marca 2010 r.
(wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio — Włochy) — Attanasio Group Srl przeciwko Comune di Carbo gnano

(Sprawa C-384/08) (¹)

(Artykuły 43 WE i 48 WE — Przepisy regionalne określające minimalną wymaganą odległość pomiędzy przydrożnymi stacjami paliw — Właściwość Trybunału oraz dopuszczalność wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Swoboda przedsiębiorczości — Ograniczenia)

(2010/C 113/14)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Attanasio Group Srl

Strona pozwana: Comune di Carbo gnano

Przy udziale: Felgas Petroli Srl

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio — Zgodność przepisów krajowych ustanawiających obowiązek zachowania minimalnych odległości pomiędzy przydrożnymi stacjami paliw z art. 43 WE, 48 WE, 49 WE i 56 WE oraz ze wspólnotowymi zasadami konkurencji gospodarczej i niedyskryminacji.

Sentencja

Artykuł 43 WE w związku z art. 48 WE należy interpretować w ten sposób, że przepisy prawa krajowego — takie jak przepisy będące przedmiotem sporu w sprawie przed sądem krajowym — określające minimalną wymaganą odległość pomiędzy przydrożnymi stacjami paliw, stanowią ograniczenie swobody przedsiębiorczości ujętej w traktacie WE. W okolicznościach takich jak w stanie faktycznym sprawy przed sądem krajowym nie wydaje się, by ograniczenie to mogło zostać uzasadnione względami bezpieczeństwa w ruchu drogowym, ochrony zdrowia, ochrony środowiska, ani też racjonalizacją usług świadczonych użytkownikom, przy czym poczynienie ustaleń w tym względzie należy do właściwości sądu krajowego.

(¹) Dz.U. C 301 z 22.11.2008.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 4 marca 2010 r. — Pilar Angé Serrano, Jean-Marie Bras, Adolfo Orcajo Teresa, Dominiek Decoutere, Armin Hau, Francisco Javier Solana Ramos przeciwko Parlamentowi Europejskiemu, Radzie Unii Europejskiej

(Sprawa C-496/08 P) (¹)

(Odwołanie — Urzędnicy — Laureaci konkursów wewnętrznych zmiany kategorii w ramach dawnego regulaminu pracowniczego — Wejście w życie nowego regulaminu pracowniczego — Przepisy przejściowe w zakresie zaszeregowania do grupy — Zarzut niezgodności z prawem — Prawa nabyte — Uzasadnione oczekiwania — Równość traktowania — Zasada dobrej administracji i obowiązek staranności)

(2010/C 113/15)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Pilar Angé Serrano, Jean-Marie Bras, Adolfo Orcajo Teresa, Dominiek Decoutere, Armin Hau, Francisco Javier Solana Ramos (przedstawiciel: adwokat E. Boigelot)

Druga strona postępowania: Parlament Europejski (przedstawiciele: L.G. Knudsen i K. Zejdová, pełnomocnicy), Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: M. Bauer i K. Zieleskiewicz, pełnomocnicy)

Przedmiot

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (trzecia izba) z dnia 18 września 2008 r. w sprawie T-47/05 *Angé Serrano i in.* przeciwko Parlamentowi, na podstawie którego Sąd oddalił skargę wnoszących odwołanie o stwierdzenie nieważności decyzji indywidualnych o zmianie zaszeregowania do grupy, wydanych na podstawie przepisów przejściowych zawartych w załączniku XIII do Regulaminu pracowniczego urzędników Wspólnot Europejskich w brzmieniu zmienionym rozporządzeniem Rady (WE, Euratom) nr 723/2004 z dnia 22 marca 2004 r. (Dz. U. L 124, s. 1), a zwłaszcza art. 2 tego załącznika — Uchylenie, w następstwie wejścia w życie nowego regulaminu pracowniczego, zaszeregowania do grupy w związku z pomyślnym przejściem konkursu wewnętrznego przeprowadzonego pod rządami dawnego regulaminu pracowniczego — Zachowanie interesu prawnego pomimo bezskuteczności zaskarżonych decyzji — Zasady zachowania praw nabytych i ochrony uzasadnionych oczekiwań — Zasada równego traktowania

Sentencja

- 1) *Odwołanie główne zostaje oddalone.*
- 2) *Odwołanie wzajemne zostaje oddalone.*
- 3) *P. Angé Serrano, J. M. Bras, A. Orcajo Teresa, D. Decoutere, A. Hau i F. J. Solana Ramos, Parlament Europejski oraz Rada Unii Europejskiej pokryją każdy własne koszty postępowania.*

⁽¹⁾ Dz.U. C 44 z 21.2.2009.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 11 marca 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Naczelny Sąd Administracyjny — Rzeczpospolita Polska) — Telekomunikacja Polska SA w Warszawie przeciwko Prezesowi Urzędu Komunikacji Elektronicznej

(Sprawa C-522/08) ⁽¹⁾

(Łączność elektroniczna — Usługi telekomunikacyjne — Dyrektywa 2002/21/WE — Dyrektywa 2002/22/WE — Uzależnianie zawarcia umowy o świadczenie usług od zawarcia umowy o świadczenie innych usług — Zakaz — Internet szerokopasmowy)

(2010/C 113/16)

Język postępowania: polski

Sąd krajowy

Naczelny Sąd Administracyjny

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Telekomunikacja Polska SA w Warszawie

Strona pozwana: Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Naczelny Sąd Administracyjny — Wykładnia art. 95 traktatu WE, a także motywu 13 oraz art. 5 i 8 dyrektywy 2002/19/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie dostępu do sieci łączności elektronicznej i urządzeń towarzyszących oraz wzajemnych połączeń (dyrektywa o dostępie) (Dz.U. L 108, s. 7), przepisów dyrektywy 2002/20/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie zezwoleń na udostępnienie sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywa o zezwoleniach) (Dz.U. L 108, s. 21), motywów 1 i 28 oraz art. 1 ust. 3, art. 3, 7, 8, 14, 15, 16 i 19 dyrektywy 2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywa ramowa) (Dz.U. L 108, s. 33) oraz motywu 26, art. 16 i 17 dyrektywy 2002/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników (dyrektywa o usłudze powszechnej) (Dz.U. L 108, s. 51) — Krajowe przepisy zakazujące operatorom usług telekomunikacyjnych uzależniania zawarcia umowy o świadczenie usług od zakupu innej usługi — Uzależnianie zawarcia umowy o świadczenie usług szerokopasmowego dostępu do Internetu od zawarcia umowy o świadczenie usługi telefonicznej

Sentencja

Dyrektywę 2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywa ramowa) i dyrektywę 2002/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników (dyrektywa o usłudze powszechnej) należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie przepisom krajowym, takim jak art. 57 ust. 1 pkt 1 ustawy Prawo telekomunikacyjne z dnia 16 lipca 2004 r., w brzmieniu mającym zastosowanie do okoliczności będących przedmiotem postępowania przed sądem krajowym, które zakazują uzależniania zawarcia umowy o świadczenie usług od zawarcia przez użytkownika końcowego umowy o świadczenie innych usług.

Jednakże dyrektywę 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotyczącą nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym oraz zmieniającą dyrektywę Rady 84/450/EWG, dyrektywy 97/7/WE, 98/27/WE i 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 Parlamentu